

ANDRA SÖNDAGEN I FASTAN

REMINISCERE

Evangelium Matt 15: 21–28.

Dagens huvudtext berättar om ett av Jesu många underverk. Skulle vi samtycka med världen så hade detta underverk inte hänt. Det skulle då, som man menar, bara vara ännu ett exempel på de orimligheter och myter som bibeln innehåller. Nu är det emellertid så att undren i NT är på det närmaste förbundna med Jesus själv. Man kan inte bortförklara dem och säga att de inte hör med till det väsentliga. Lika lite som man kan säga att det är oväsentligt vem Jesus är. Synen på undren dikteras av vår insikt och tro om Jesus. Är han bara en vanlig människa, visserligen av unika mått, men ändå bara en människa, då blir vi frågande till dessa under. Men är han, vad evangelierna visar, Guds Son sänd av Fadern i världen för att fullborda hans vilja. Då är dimensionen en helt annat. Då är han inte bara människa utan också Guds väsen och Gud själv. Det är denna syn som ligger bakom apostlarnas predikan och bejakelse av alla Jesu under. Det är denna tro som också ligger bakom all luthersk ortodox tro. I motsats till dagens gängse uppfattningar om vad som gäller och vad som är viktigt, så är det för oss avgörande att höra om den kananeiska kvinnan och den rätta tron är, den som söker Kristus, tror på Kristus sådan han är och inte betvivlar hans under och inte heller ger upp förrän Kristus har hört och bön hört.

DEN RÄTTA TRON

I. ÄR DEN SOM SER SIN EGEN TOTALA OVÄRDIGHET

Just sin totala ovärdighet. Det är där vi står. När människor så att säga utifrån betraktar den kristna tron, så tar de ofta anstöt av att människans väg till Gud går genom ett avslöjande av människan. En förnedring som hon har svårt att smälta. Kristendom av i dag, vill i stället betona människans värdighet inför Gud. Att hon har människovärde som Gud skall respektera. Och visst är det så att det finns ett människovärde, men det är inte något som vi människor har kommit på utan något som Gud från början har givit. Människovärdet ligger i att du och jag allesammans är skapade till Guds avbild. Det är Gud som givit människan hennes värde. Men vi människor har försyndat oss, förnekat detta värde. Vi vill förväxla det med vad vi kan åstadkomma och inte med vad vi grunden är skapade till. Så tror man också att människan har en värdighet inför Gud, ett sådant värde att Gud måste acceptera henne.

Men även om det är så att alla människor har ett lika värde inför Gud, så är det likväl så att människan är ställd inför den gudomliga sanningen och inför Guds rättmätiga krav på henne, och hon inte äger någon värdighet att berömma sig av inför Gud. Och varför är det så? Människolivet är inte så rakt, rätt, rent och heligt att det finns något helt och oskadat hos henne. Människans liv är i stället insnärjd i synd och överträdelser. Från henne själv utgår det onda, i hennes hjärta råder begärelserna. Ingen människa kan därför säga: jag är ren, jag fri från skuld, ur mitt hjärta går inget ont. Nej, i stället måste hon erkänna att hon är ond längst in i själen, i hjärtat. Hon måste ge lagen rätt, när den avslöjar.

Nu ser vi här i vår text i dag att när den kananeiska kvinnan kommer till Jesus, så kan vi lägga märke till att hon inte kommer för att utkräva någon rätt eller fordran. Det är inte därför hon kommer. Hon kommer i stället med sin nöd, sitt förtvivalade tillstånd. Det hon uttrycker med orden: *"Herre, Davids son, förbarma mig över dig..."*. Här ligger ett erkännande

och bekännelse, ett erkännande om egen ovärdighet, som understryks längre fram i texten då hon säger sig blott vilja ha det minsta lilla, smulorna som faller från bordet. Men här ligger också en bekännelse om Herren Jesus. Och det är inte bara en bekännelse att han tillhör Israels tolv stammar, utan att han är Messias eller Davids son. Hon kommer till honom för att han är Messias, Kristus, den som verkligen kan hjälpa.

II. ÄR DEN SOM SÖKER RÄDDNING HOS JESUS

Kvinna säger vad som plågar henne och vad hjälp hon söker hos Jesus. ”Min dotter plågas svårt av en ond ande.” Men det allra viktigaste här är att kvinnan kommer till Jesus med sin nöd. Det är det avgörande Och det ser vi av de många exemplen i evangelierna. Vad vill de lära oss. Jo just att komma till Jesus. Komma för att få räddning, för att få hjälp. Att söka vår frälsning där hos honom, ja för att komma och få vår hjälp av honom.

Det är detta som är att det avgörande, att komma till Jesus med sin nöd. All kristendom börjar där. Bibelns evangelium visar oss att Guds Son och David son, Messias, kommit i världen för att frälsa syndare. Han kommer med nåd och barmhärtighet från Gud, för att rädda oss från alla synder. Och det med sitt lidande och sin död. Han är den som vunnit räddning åt oss alla.

Och se nu här, alla människor behöver denna frälsning, ingen undantagen. Jesus har vunnit för försoning för alla människor, ingen undantagen. Alla behöver frälsning och alla får frälsning genom Jesus Kristus. Alltså kan vi lika frimodigt som denna kvinna komma till Jesus med alla dina böner, allt det som tränger dig och du behöver hans hjälp i. Han både hör och bönhör.

III. HÅLLER FAST VID JESUS I ANFÄKTELSE OCH NÖD

Nu ser vi också här att den kananeiska kvinnan inte fick svar i början av sitt ropande. Hon fortsatte så att lärjungarna grep in och ville att Jesus skulle förbjuda henne att ropa så och visa henne ifrån sig. Det blev för dem pinsamt och de ville komma ifrån situationen. Vi ser också att Jesus inte heller i förstound gav ett inbjudande svar, utan tvärtom verkade som också Jesus ville att hon skulle lämna henne. ”*Jag är inte utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus*” Det verkade som om Jesus hade satt en gräns där. Men kvinnan fortsätter: ”*Herre, hjälp mig*”

Och inför Jesu ord att det inte var passande att ta brödet från barnen och kasta det åt hundarna, ställer sig kvinnan lägst ned på värdighetsskalan Hon medger att hon inte har något att berömma sig av eller hävda sitt värde med. Hon medger att det Jesus säger är sant, och tillägger att hundarna bara äter av de smulor som faller från deras herrars bord. Det vill säga, hon begär bara en smula en sådan liten del av Jesus godhet att den är försvinnande i all annan godhet han bevisar.

Hon ger alltså inte upp och det visar sig vara framgångsrikt. Jesus säger: ”*O kvinna, din tro är stor, ske dig såsom du vill*” Och hennes dotter var frisk ifrån den stunden.

Här lär vi oss något synnerligen viktigt. Att i svårigheter, i nöd, i ångest och anfäktelse, att inte ge upp med vår bön och vårt ropande. Vi ska inte rätta oss efter hur vi känner det inom oss. I stället ska vi hålla oss till ordet och tro det som där är sagt. Hålla oss till Jesus därför att han är syndares frälsare, precis som den kananeiska kvinna gjorde. Tro att han hör vår bön, för han har lovat och sagt: ”*Allt vad ni beder om i mitt namn, det skall jag göra.*”

Och se här, det är så här vi får praktisera vår tro. När vi är glada ska vi glädja oss i honom, när vi är i ångest och anfäktelse ska vi hålla oss till honom och hålla fast i honom, Inte uppge vår bön och sluta bedja honom utan i stället fortfara, därför att vi vet att han hör och bönhör. Och när vi kommer i synd och förtvivlan, då ska vi skynda till honom, ja rusa till honom. Han ensam är vår räddning.

Den kananeiska kvinnan lär oss att vi inte behöver tvivla. Bönhörelsen tycktes dröja, men den kom. Låt oss därför hålla oss till löftet som säger

”*Ingen ska stå med skuld som tar sin tillflykt till honom*” (Psalt 34:23)

Amen!